

10. årgang 1990

Maj/Juni/Juli

Præstens syn på tiden - og tidens syn på præsten

Uddrag af pastor Johannes Møllehaves festtale ved årsfesten for Dansk Kirke i Udlandet på Hotel Nyborg Strand

...Folkekirken kan kun eksistere, fordi der er nogen, der er medlemmer, som ikke går derhen, ellers faldt den da fuldstændig fra hinanden, hvis det kun var dem, der gik derhen.

Hvorfor synes de andre så, der skal være en kirke? Ja, det er jo ikke vores sag at granske i det. Men det kunne da udmærket tænkes, at det almindelige syn i dag på præsten, tidens syn på præsten er sådan, at der er brug for ham i to situationer, og det er rigeligt. Der er brug for ham ved livets begyndelse, for det er så overvældende at stå med sit barn i armene, så da må man simpelt hen op at sige: det her må der lægges evighed i. Man kan ikke bære, at det barn, man nu har fået, skal forsvinde for én.

Derfor går man hen og beder om at høre de stærke ord, at den almægtige Gud har antaget dig til sit barn, og det står Han ved, og Han lægger evighed i det og siger, Han har givet dig det evige liv. Mindre kan vi ikke nøjes med, når vi

elsker. Man kan ikke sige til et menneske: jeg elsker dig, det varer til 1. maj. Så er det jo ikke evighed, så er det ikke kærlighed. Når man siger for alvor: jeg elsker dig, så siger man: det skal vare.

Og derfor kan jeg slet ikke forstå den diskussion i moderne tider, om at vi skal stryge ritualer, hvor man siger, om vi vil leve sammen, »til døden skiller jer ad«. Hvis de er i tvivl om det, så skal de holde sig fra brylluppet, for selvfølgelig bør de leve sammen, til døden skiller dem ad. Hvad ellers? Det vil være fuldstændig vanvittigt at sige: jeg vil kun leve med dig i tre år, så tager vi kontrakten op igen. Nej, tvært imod, sådan bliver det alt for kort et liv til alt det, man gerne vil se sammen, opleve sammen, og derfor er det ikke et forhør, præsten holder, men det er kærligheden selv, der taler. Den kan ikke tale anderledes, fordi den er kærligheden, end sige: det her skal vare, og vores liv er for kort til alt det, vi gerne vil udtrykke i kærlighed.

Og derfor går folk til kirke, når de har livets begyndelse, og derfor går de også til præsten, når det er livets afslutning, for de ved ikke, hvor de skal gå hen. Ind imellem går de så til lægen og sagføreren med resten — det er udmærket. Men der er øjeblikke, hvor lægen og sagføreren ikke slår til, og da har de stadig væk præsten, og derfor tror jeg, de også ønsker, at der skal være en kirke, selv om de ikke bruger den hver søndag, og måske slet ikke bruger den. Hvis man spurgte dem, hvorfor i al verden gør I det? Hvorfor lader I ikke skidtet falde sammen og bliver væk? Så siger de: fordi vi vil gerne have, den er der.

Hvornår? Ja, nu har jeg altså været i

Bruxelles to år. Og de mennesker, som jeg ikke har set i kirke, de var der alle sammen. Hvornår? Da en af deres unge venner døde af kræft. Dér sad de alle sammen. Hele bundtet. Det vil sige, det øjeblik må de være der, for her har vi ikke ord, her har vi ikke præstens ord, her har vi kun Vor Herres ord, og det er præsten bærer af, og derfor er han præst. Og det mener jeg virkelig ikke, at vi skal være så fantastisk bange for, at tiden har givet op og sagt: »dem vil vi slet ikke have«, for vi kan jo rent faktisk bevise, at de stadigvæk — flertallet — siger: den skal være der.

Derfor har jeg meget svært ved at pege fingre af dem, der siger det, og så ikke er storbrugere af den, for det er dem, der opretholder den. Og hvad deres syn er — som sagt — vi kan ikke skille det ad i to små dele.

Jeg bryder mig ikke om de der religiønsociologiske undersøgelser, hvor man standser folk og prikker dem med en stok i maven og spørger dem om, hvad de forbinder med den Helligånd, for det er uforskammet at stille folk sådan nogle spørgsmål midt på gaden. Og der er ikke andet at sige end sludder for en sladder til sådan nogle spørgsmål. Det skal man ikke stilles til regnskab for.

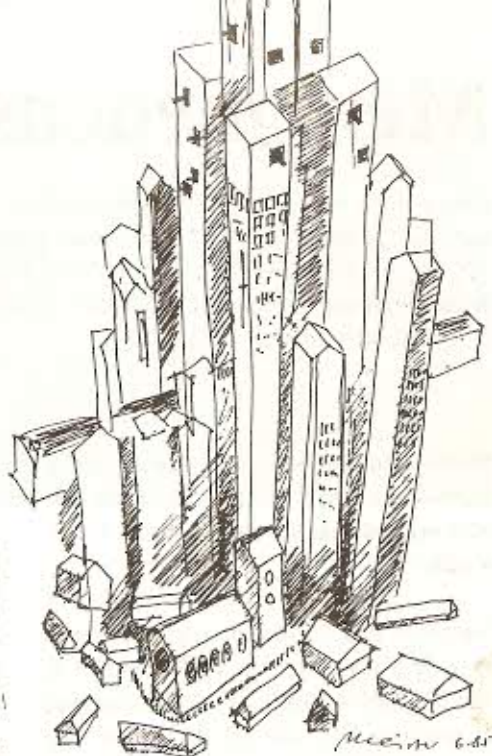
Derimod er det meget vigtigt, at der stadig væk er den opfattelse, at kirken har et ord at skulle have sagt. Og så er Vor Herre jo en stor ironiker, for da jeg i sin tid kom til Vridsløse Statsfængsel, skulle jeg holde en prædiken første gang — jeg var meget nervøs, og jeg havde virkelig forberedt min prædiken godt, for jeg var klar over, at det var en svær opgave første gang at skulle tale i et

fængsel, jeg anede ikke, hvordan jeg skulle bære mig ad. Men jeg havde gjort en dumhed, som præster jo kan gøre, som jeg aldrig siden har gjort. Jeg havde ikke læst epistlen. Så da jeg stod med ryggen til min nye menighed dér, så opdager jeg, Paulus siger, og det skal jeg så sige som det første, da jeg siger god dag til dem: Dog tæller Guds Rige naturligvis ikke mordere, tyveknægte, horkarle, indbrudstveje o.s.v. — og jeg tænkte: Nej, for søren, d.v.s. jeg skal tage Evangeliet fra dem, idet jeg siger god dag.

Men Vor Herre har sin ironi med og præsenterer en ting, som kommer bag på én, for da jeg skulle til Luxembourg — jeg er jo præst i Bruxelles og Luxembourg og Geilenkirchen og Mons, så det er jo et ret stort sogn — der er meget at køre, det kan jeg godt sige, når vi regner kilometer ud, for det er jo helt rigtigt, hvad der blev sagt før om 36.000 km om året, det kan sagtens blive det samme, når man skal køre rundt — det er helt fint. Men da jeg kom til Luxembourg første gang — det er dér, hvor alle bankerne er langt, langt større end kirkerne. Kirkerne forsvinder, og så kommer der kæmpe banker.

Så skal jeg sige goddag til menigheden dér, og så har jeg Evangeliet til i morgen — I véd, hvad det er: I kan ikke tjene både Gud og mammon, Amen! Det er da meget godt at sige god dag til menigheden på den måde, og Vor Herre har altså en lille hilsen hver gang, når man kommer, med sådan en tekst.

Den gamle biskop Hald havde sat et motto på sin prædikestol, og det foregik på den måde — det var et citat fra Paulus — at når han gik op på prædikesto-

len — ellers var han ikke nogen ven af skriftsteder — men når han gik op på prædikestolen, så stod der med meget store bogstaver: »jeg skammer mig«, og det er det bedste, en præst kan læse, idet han kommer op, og så står der: »ikke over Evangeliet«, og det kan han først se, når han kommer helt op. Men det er meget godt først at læse »skammer mig«, for det her, det er ikke mig selv på mine vegne, jeg taler, så er der ikke andet end skam tilbage. Men jeg *har* den ret, og det er jo det vidunderlige ved at være præst. Havde jeg ti liv, så ville jeg være præst i dem alle ti. Fordi jeg har den velsignede ret at kunne sige noget på Vor Herres vegne. Det er jeg jo sat til at gøre — ikke på mine egne. Det er ikke, fordi præsten er en rar mand og en flink fyr, at han kan sige de enorme ord, men de kommer fra Vor Herre selv...

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt's« redaktion — Janne Kølleskov, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

En formiddag havde jeg en hyggelig samtale med en 94-årig dame. Hun fortalte mig lidt om sin barndom. Bl.a. følgende:

Som lille pige havde jeg gigtfeber og lå syg et par måneder. Da jeg fik det bedre, var det blevet forår, og alt var begyndt at grønnes. Selv om jeg stadig var bleg og afkræftet, mente min mor, at det kunne gå an, at jeg kom ud i haven og sidde med et tæppe om benene.

Mens jeg sad der sammen med min mor, kom naboen gående forbi og ud-bryder henkastet til min mor: »Hvad skal der dog blive af hende!« Naturligvis blev både min mor og jeg kede af det og var ved at miste modet.

Da var det, jeg pludselig kom til at tænke på følgende lille digt, jeg havde lært i skolen:

Vælg dine ord.

Det er så let at sære.

Vælg dine ord.

Det er så lidt, der skal til.

Vælg dine ord —

Før et smil bliver en tåre.

Livet bliver bedre, bare du vil.

*Konfirmandlejr til Århus 1990
fra d. 2/3-4/3*

Sikke en tur!

Vi startede fra Odense Banegård fredag d. 2/3. Vi skulle med toget kl. 10,58.

I Middelfart fik vi en deltager mere, nemlig Anette, som skulle med. Da vi kom til Fredericia skulle vi skifte tog, vi havde 2 min. til at skifte i, men der var ingen problemer med det. Vi ankom til Århus kl. 12,58. Efter ankomsten måtte vi gå en tur, rundt i Århus. Kl. 15,00 besøgte vi Kirkens Korshær. Vi hørte om socialt dårligt stillede mennesker — om hvad man i Kirkens Korshær gjorde for dem. Vi blev vist rundt i K.K.s bygning, vi så deres kontorer, opholdsrum og deres tøjdepot, hvorfra de udleverede tøj til dem, som trængte. Da vi havde været inde ved Kirkens Korshær, tog vi bussen ud til hytten, hvor vi skulle bo. Til aftensmad fik vi en *herlig* millionbøf med ris til. Omkring kl. 21,00 skulle vi i biografen, vi så »Lad isbjørnene danse«. Den handler om en dreng, hvis forældre bliver skilt, man følger drengen og hans »familie« en tid efter skilsmissen. Da vi kom hjem, var klokken hen ad elleve, og

Tove

vi skulle have aftente. Da vi var ved at være færdige med teen, skulle vi synge nogle salmer og bede fadervor.

Om lørdagen startede vi ganske naturligt med morgenmaden. Efter morgenmaden besøgte vi Gellerup Kirke. Det var en meget speciel kirke, helt firkantet og orglet var placeret ved siden af alterbordet. Vi fik demonstreret orglet. Inden da havde en af præsterne fortalt om kirken, menigheden, og hvad man gjorde for beboerne i området. Da vi havde besøgt Gellerup Kirke tog vi bussen hjem og fik middagsmad. Efter maden spillede vi lidt golf, for Poul havde nogle golfkøller med. Kl. 16,00 skulle vi i teateret, hvor vi så »Lige for lige« af William Shakespeare (det hedder »Measure for measure« på engelsk).

Det var et meget godt stykke, det synes i hvert tilfælde mange af os. Da vi havde været i teateret, fik vi aftensmad (kyllinger). Bagefter holdt vi hyggeaften: nogle sang en sang, nogle lavede en sketch, og andre igen lavede gæt og grimmasser. Det blev en hyggelig aften, og heller ikke denne aften blev fadervor glemt. Vi bad fadervor og sang nogle

salmer. Søndag fik vi (selvfølgelig) morgenmad, og så skulle vi i kirke: Århus Domkirke.

Det var en imponerende oplevelse, tænk en gang, 12 gange måtte præsten dele brød og vin rundt, så mange gik til alters. Da vi kom tilbage til hytten, stod der middagsmad og rengøring på menuen, da det var overstået var vi klar til at tage afsted. Vi forlod Århus banegård kl. 15,21 og ankom til Odense banegård kl. 17,15. Vel var vi trætte, da vi kom hjem, men det havde været en rigtig god tur.

Jane Noesgaard Larsen

I tilknytning til Janes beretning fra konfirmandlejren vil jeg gerne sige tak til dem, der har hjulpet til med det praktisk i forbindelse med lejren. Det gælder ikke mindst de frivillige bagere og kokke. Mange tak for dejlig mad og kage. Vi nød det og er taknemmelige for jeres hjælp.

På konfirmandernes og menighedsrådenes vegne

Lone Wellner

Årets konfirmander

En konfirmandtale

Kære konfirmand!

En søndag for snart 14 år siden, da du var ganske lille, blev du båret op i kirken til døbefonten. Og da du blev døbt der, fik du at vide, at du hører til hos Gud, som et barn hører til hos sine forældre, og at Gud vil være med dig alle dage indtil verdens ende.

Det forstod du ikke det mindste af den dag, og derfor skal vi minde dig om, hvad der skete da for så mange år siden, her i dag, hvor du er blevet ældre og gammel nok til at fatte lidt mere af, hvad dåben betyder for et menneske.

Helt begribe og fatte hvad dåben betyder, det når ingen af os nogensinde til, men vi har fået lov til at tro, at vi i dåben har et fast holdepunkt i denne verden, hvor så meget synes at falde fra hinanden og flyde hulter til bulter.

Med dåben har vi fået at vide, at selv om alting går os imod, selvom ingen synes at forstå os eller at bekymre sig om os, så er dog Gud vor Far i Himlen, og så er han altid hos os, som den gode hyrde er hos fårene for at sørge for dem, og for at beskytte dem mod alt, hvad der truer dem. At det er sådan, det er let nok at se og tro, når alting går glat; men det kan være svært at se, når livet går os på. Så må vi have hjælp af evangeliet til at huske, at vi ikke er overladt til os selv, sådan som det også fortælles i denne lille anekdote:

Det fortælles om en mand, der lige var kommet i Himlen, at Gud spurgte ham, om han havde lyst til at se en film af hele

hans lange liv. Og da han sagde ja-tak, lod Gud ham se det hele, både de onde dage og de gode dage, både de lyse timer og de mørke. Og han undrede sig over en ting, som han lagde mærke til. At i de lyse og gode dage var der altid to sæt fodspor ved siden af hinanden: hans egne og Vor Herres. Men i de onde og mørke dage var der kun eet sæt fodspor. Det kunne han ikke forstå. Og derfor spurgte han Gud: Når jeg ser de lyse og de gode dage, ser jeg hele tiden to sæt fodspor: mine egne og dine: du har fulgt mig hele tiden. Men når jeg ser de onde og de mørke dage, da ser jeg kun et sæt fodspor. Hvordan kan det være? Hvorfor forlod du mig, når jeg havde mest brug for dig?

Menneskebarn, sagde Vor Herre, der er noget, du ikke har fattet: i de lyse, gode dage fulgte jeg dig; i de mørke, onde dage, da bar jeg dig!

Det som vi har så svært ved at se og fatte, når mørket samler sig om os, det minder Gud os om i sit Ord, det Ord, der lød første gang ved vores dåb: I de lyse dage, da vil jeg følge dig, og i de mørke dage, da vil jeg bære dig, for at du ikke skal blive træt og opgive undervejs, bære dig frem til livet og glæden og kærligheden.

Og det var også Guds Ord til dig, da du blev døbt, og det må du holde dig til alle dage.

Poul Erik Steffansen

Nogle tanker om konfirmation

— sendt i Radio Østfyn, Præstens Kvarter

Det er konfirmationstid. Jeg konfirmerede det første hold i søndags og har konfirmation igen i morgen. Og så bli'r konfirmanderne jo også synlige i gadebilledet, mest på mandagene. Iført det nyeste nye, dyrt tøj og penge på lommen. De råber og morer sig. Er kåde, laver sjov og vækker opsigt. Mange bli'r irriterede på dem. »Ku' de ikke opføre sig ordentligt og bruge deres penge på noget mere fornuftigt?« Hos nogle afføder det tanker om det meningsfulde i konfirmationen, i den kirkelige handling.

Hvad er konfirmation? og er det godt for noget?

Konfirmation er en blanding af almindelig folkelig fest og noget, der har med kirken at gøre. Når der sker noget vigtigt, noget betydningsfuldt i livet, så ta'r vi det jo med ind i kirken. Så samles vi i kirken. Sådan er det med et barns fødsel, sådan er det med kærligheden — to menneskers forening, sådan er det med døden. Det er for stort og betydningsfuldt til, at vi kan være alene med det. Og sådan er det altså også med det afsnit i livet, hvor et menneske bli'r voksent. Hvor vi går fra barnets verden til den voksnes verden. Man ka' godt sige, at konfirmationen også er en slags overgangs-rite. Ligesom *alle* folkeslag har specielle, fastlagte og højtidelige handlinger i puberteten, sådan har vi det altså også. Hos os har den handling ikke som hos andre nogen speciel seksuel karakter, det er heller ikke en slags mandoms-

prøve, noget med at skyde sit første dyr eller sådan noget. Vi har gives vores ritual et indhold, der har med ansvarlighed at gøre. Det har at gøre med, at man skal til at ta' ansvar for det man går og gør. Ta' ansvar for sin egen udvikling. Konfirmation er også det, at man ikke længere ka' gemme sig i sin mors skørt.

Karen Blixen holdt engang en konfirmationstale til en ung mand, hun kendte. I den sagde hun bl.a. sådan:

»Men også på en anden måde, over for dine omgivelser og over for samfundet har dagen i dag for dig alvor. Der er altid noget stort og harmonisk i det øjeblik da man siger: »Nu er det alvor«. Du er heldigvis ikke i dag blevet en voksen, men du er blevet optaget i de voksnes kreds. Du har — heldigvis siger jeg igen — vistnok ikke lov til at gifte dig, du har heller ikke stemmeret, og du kan ikke få kørekort. Men dog er du i én forstand en anden i dag end i går: et ansvar er flyttet fra dine omgivelser til dine egne skuldre. Det er nu ikke længere den trofaste kyllingemor fru Carlsens ansvar om du får gummistøvler på i regnvej, om du kommer afsted til skole i tide, om du husker en aftale. Du har selv ansvaret for dine år og dage og for hver dags timer. Det er dit ansvar hvordan Nils Carlsen skal blive, om han skal være en flink fyr eller et pjok«.

Det er altså ikke bare pjat, en tom flokskel, når vi snakker om og holder taler om, at konfirmanden går ind i de voks-

nes rækker. Det er ikke gammeldags snak eller det rene vås. Konfirmationen er også en hjælp til at løsrive sig fra familiens, den ældre generations snærende bånd. Fra deres magt og bestemmelsesret. Konfirmationen er også en hjælp til at få smidt barnlighed overbord, som ikke længere passer til én. Og når vi snakker om det i forberedelsestimerne, så er der da også mange konfirmander, der fortæller, at konfirmationen stadig hjemme hos dem er sådan en skillelinje — f.eks. for, hvornår de må begynde at gå på diskotek og drikke øl og sådan noget.

Det er altså *også* konfirmation — at løsrive sig. Det er også hvad mandagskonfirmanderne er i færd med. Selv at bestemme også over de nyerhvervede penge. Det skaber naturligvis kådhed, som al befrielse gør. De unge spiller op imod voksenverdenen og forventer vores reaktion. Vi må spille med. Deltage, spejle os i dem og derved også lære noget nyt om os selv og vores verden.

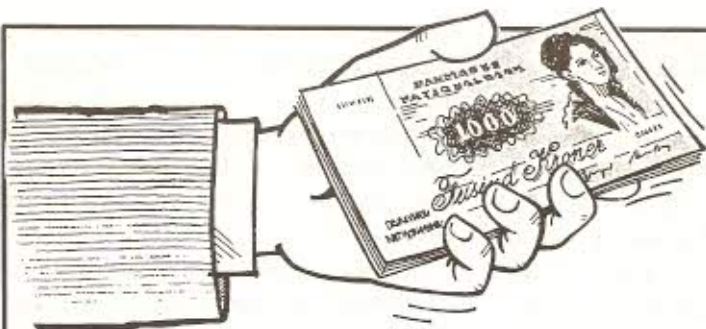
Konfirmationen i kirken skulle gerne være en hjælp til det nye, en hjælp til løsrivelsen og ansvarligheden. I kirken bli'r de unge mindet om, at de ikke

kæmper alene. At de fra deres dåb står i et fællesskab med kærlighedens og glædens magt. Grunden under deres fødder er Guds overbærenhed og kærlighed. De hører hjemme i et fællesskab af mennesker, der har en fælles tro og en fælles kirke.

Da jeg i søndags havde konfirmation, var kirken fuld. Det er jo ikke så usædvanligt til en konfirmation. Men det er værd at lægge mærke til, at jeg kun havde 6 konfirmander, og alligevel var kirken fuld. Det var nemlig sådan, at de normale kirkegængere også var kommet dén dag. Ellers er der jo en tilbøjelighed til, at man tænker, nej, den dag kommer der så mange, så jeg venter. Men heldigvis tænkte de ikke sådan i søndags. De kom — menigheden — og fællesskabet med de unge blev synligt. Menighedsrådet havde pyntet kirken og sørget for en buket roser til hver konfirmand. Alt sammen signaler, der siger: I betyder noget for os, velkommen. Sådan synes jeg, en konfirmation skal være. Menighedens, de voksnes solidaritet med de unge. Fællesskab med dem, der nu træder ind i de ansvarliges rækker.

Lone Wellner

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Zilipa således ud:

Dato		Indgået	Udgået	Saldo
4/1	Kassebeholdning			5.278,60
5/2	Indbetalt til CCF		125,00	5.153,60
17/2	Indbetalt til CCF (støtte til behandling af syg bror)		500,00	4.653,60
17/2	Renter	338,15		4.953,60
17/2	Porto		24,00	4.957,75
5/3	Indbetalt til CCF		125,00	4.832,75
5/4	Indbetalt til CCF		125,00	4.707,75
1/5	Indbetalt til CCF		125,00	4.582,72

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

HUSK vores årlige bazar i præstegården den 27. maj. Vi starter med gudstjeneste i Skellerup Kirke kl. 14,00, hvorefter vi mødes i præstegården til hyggeligt samvær. Her bliver kaffe med brød til rimelige priser.

Sykredsens produktioner fra vinterens arbejde bliver ligeledes solgt til vore sædvanlige billige priser, hvilket kun kan lade sig gøre, fordi så mange venlige mennesker har betænkt os med garn og materialer af enhver art. Det vil vi gerne takke for.

Som noget nyt vil der også være mulighed for »biografbesøg«, idet vi forsøger at arrangere en videostue, hvor man kan se optagelser fra ældreudflugten og konfirmandlejren. Den helt store forventning knytter vi til eftermiddagens forestilling med ØSTFYNS SHOWKOR. De kommer og kaster glans over vores bazar med optræden efter kaffen.

Alle er hjertelig velkomne. Overskuddet vil gå til hjælp til at bygge en brønd i Zilipas landsby.

